

Arrest

nr. 265 653 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...) verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op X 1972 in X, El Salvador. U groeide op in de hoofdstad en woonde er steevast tot uw vertrek naar België. Uw laatste adres in de hoofdstad betrof de Residencial Australia, u woonde er sinds midden 2016 samen met uw zoon en uw moeder. In 1994 stapte u in het huwelijk met (...) (CG X). Op 25 juli 1995 werd jullie zoon (...) (CG X) geboren.

In 2007 richtte u een eigen bedrijf op in de plasticindustrie. Plastimar, zo heette uw bedrijf, maakte verscheidene plasticproducten in San Salvador. U was de bedrijfsleider en wierf werknemers aan. In het laagseizoen stelde u zo'n vijf mensen te werk, in het hoogseizoen liep dit aantal op tot tien. In 2008, niet lang na de oprichting van uw zaak, werd u geconfronteerd met afpersing. De bendeleden die de controle hadden over de wijk waarin Plastimar gevestigd was, eisten renta van u. Dit deden ze door middel van briefjes onder de deur van de zaak te schuiven of door u op te bellen. Er werd een bedrag van 200 of 400 dollar gevraagd. U gaf echter niet toe en betaalde niet. U deed aangifte bij het parket, maar daar werd u na een verhoor medegedeeld dat de autoriteiten pas konden ingrijpen nadat een misdrijf effectief had plaatsgevonden. U verplaatste zich nadien op verscheidene manieren en op verscheidene tijdstippen naar de firma om te bendeleden te vermijden. In 2009 probeerden bendeleden u opnieuw af te persen, maar wederom weigerde u om in te gaan op hun eisen. U diende een tweede aangifte in bij het parket en liet er de telefoon achter waarop u werd bedreigd. U vernam echter nadien nooit meer iets van de politie of het parket en besloot uw firma van locatie te veranderen. In 2009 verhuisde u de firma naar een nieuw adres en zette daar uw werkactiviteiten voort tot in september 2019.

Op 1 januari 2015 werd de neef van uw vrouw, een piloot bij de Salvadoraanse luchtmacht, om het leven gebracht. De Salvadoraanse autoriteiten openden een onderzoek en enkele verdachten werden geïdentificeerd, waaronder een van zijn collega's, maar deze werden nooit officieel in beschuldiging gesteld.

Op het einde van de maand mei 2016, op 29 of 31 mei, werd u aangevallen door enkele bendeleden. U was samen met een vriend, (...), en diens collega met de auto op de terugweg na een voetbalmatch. Alvorens zelf huiswaarts te keren, gingen jullie de collega van uw vriend thuis afzetten in de gemeente Lourdes Colon. Uw vriend ging even mee met zijn collega en u wachtte bij de auto. Enkele bendeleden kwamen naar u toe en vroegen u wat u daar aan het doen was. U antwoordde dat jullie simpelweg een vriend thuisbrachten. De bendeleden vroegen u daarop wie u was en vroegen u om uw identiteitskaart. Vervolgens namen zij u mee naar een afgelegen plek wat verderop. De bendeleden ontteden u van uw kledij om te verifiëren of u geen tatoeages had. Nadat de bendeleden uw identiteitskaart hadden gecontroleerd, vertelden ze u dat uw wijk in handen was van een rivaliserende bende. U reageerde dat u dit niet wist en dat u zelfs niet wist tot welke bende zij dan wel behoorden. Daaropvolgend begonnen de bendeleden, een stuk of zeven, u te slaan en te schoppen tot u niet meer kon rechtstaan. Ze zeiden u dat ze u zouden vierendelen indien zij uw vriend, Roberto, en diens collega die jullie in de wijk hadden thuisgebracht, niet zouden kennen. Op dat ogenblik belde Roberto u op. De bendeleden bevalen u om het telefoontje te beantwoorden en uw vriend te zeggen dat hij en zijn collega jullie moesten komen vervoegen om hen te controleren. U deed wat u werd opgedragen, en Roberto ging akkoord. Toen Roberto echter zijn collega opnieuw ging halen, kwam naar voren dat deze collega eigenlijk niet woonde in desbetreffende wijk, maar slechts op bezoek kwam bij zijn vrouw of minnares. Roberto besepte dat indien ze bij u zouden opdagen, jullie alle drie vermoord zouden worden. Daarop besloot Roberto om de politie in te schakelen en hij begon rond te rijden op zoek naar een politiecommissariaat. Eenmaal een politiepost gevonden, bleek dat deze slechts bemand werd door een enkele agent. Deze agent kon het commissariaat niet zomaar onbemand achterlaten, er diende gewacht te worden op versterking alvorens de politie kon ingrijpen. Dit gebeuren nam tot wel twee uur in beslag. De tijd verstreek en intussen werden de bendeleden, die u nog steeds vasthielden, ongeduldiger. Net op het moment dat de bendeleden besloten dat het genoeg was geweest en dat ze u een kopje kleiner wilden maken, kwam de politie samen met Roberto ter plaatse. De bendeleden, op de hoogte gebracht door iemand die op de uitkijk stond, konden echter wegvlugten en lieten u gewond achter. U was niet meer in staat om zelf te stappen, dus uw vriend hielp u in de auto. De politie vroegen na afloop of jullie wilden meekomen naar het commissariaat om een klacht neer te leggen, maar dit aanbod sloeg u af en u keerde huiswaarts.

In oktober 2017 verliet uw echtgenote, die op dat ogenblik al ruim een jaar niet meer bij u woonde, El Salvador. Zij reisde samen met haar schoonzus naar België en deed hier een verzoek om internationale bescherming. Op 25 mei 2018 werd uw echtgenote (...) erkend als vluchteling. In april 2018 verliet uw zoon (...) El Salvador en reisde naar België. Hij vroeg eveneens asiel aan in dit land en hij kreeg de vluchtelingenstatus op 9 oktober 2018.

Nadat uw vrouw en uw zoon een positieve beslissing hadden ontvangen, konden zij u overhalen om hen te komen vervoegen in België. In januari 2019 nam u de beslissing om uit El Salvador te vertrekken en in september 2019 boekte u de nodige reistickets. Op 4 december 2019 verliet u El Salvador en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deed u op 12 december 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u de dood en vreest u de bendes. U geeft daarbij aan dat u graag uw eigen zaak zou willen openhouden, maar dat u zich in El Salvador niet op een dergelijke manier zou mogen blootstellen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, de boekingsbevestiging van uw vliegtuigtickets, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van een document betreffende goed gedrag en zeden en een visitekaartje van uw bedrijf in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u in El Salvador de dood vreest omwille van de aanwezige bendes. U geeft tevens te kennen dat u in uw land van herkomst graag een eigen zaak zou openhouden, maar u zich niet op een dergelijke manier durft blootstellen omwille van de criminele bendes (CGVS, p. 30).

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.***

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De door u ingeroepen problemen blijken onvermengd crimineel van aard te zijn geweest. U haalt zelf geen enkele aan de Vluchtelingenconventie gelinkte reden aan waarom u in het bijzonder zou worden geïsoleerd in El Salvador, aangezien u niet over een specifiek profiel beschikt waarom u om andere dan

geldelijke redenen zou worden geïmagineerd. U was nooit lid of sympathisant van een politieke partij of een andere groepering (CGVS, p. 7). De door u ingeroepen feiten vallen dan ook buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie van Genève. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2 onder b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Hierbij dient het CGVS echter vast te stellen dat u geenszins uw vrees als zou u in El Salvador om het leven komen aannemelijk kan maken. Er dient te worden benadrukt dat het CGVS wat u betreft geenszins een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan vaststellen ingevolge de door u gestelde pogingen tot afpersing die plaatsvonden in 2008 en 2009, de moord op de neef van uw vrouw in 2015 en de vermeende aanval door bendeleden die u in mei 2016 zou hebben meegemaakt. Daarbij dient te worden aangehaald dat uw verklaringen omtrent de zogenaamde bendeaanval die zich zou hebben voorgedaan in mei 2016, verschillende doorslaggevend elementen bevatten die de geloofwaardigheid van deze asielmotieven ernstig op de helling doen komen te staan. Bijgevolg kan er wat u betreft geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden afgeleid. Evenmin ziet het CGVS enige pertinente reden om aan te nemen dat u in El Salvador geen eigen zaak zou kunnen houden.

Er dienen immers serieuze vraagtekens geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven vrees dat u in El Salvador om het leven zou komen, uw vrees voor de bendes en uw vrees dat u er geen zaak zou kunnen uitbaten. Om te beginnen wordt de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees alreeds danig ondermijnd door de vaststelling dat u niet samen met uw vrouw of zoon het land hebt verlaten, maar na hun vertrek respectievelijk nog twee en anderhalf jaar in El Salvador bleef wonen op hetzelfde adres bij uw moeder. Daar woonde u reeds onafgebroken sinds 2016 (CGVS, p. 5). Hoewel u zich vervolgens door uw gezinsleden in België liet overtuigen om hen te komen vervoegen in januari 2019 (CGVS, p. 13, p. 18), wachtte u alsnog bijna een jaar alvorens effectief het land te verlaten. Dit getuigt niet bepaald van een ernstige vrees of reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dat u niet samen met uw vrouw en zoon El Salvador kon verlaten omdat u daar niet genoeg geld voor zou hebben gehad, kan niet overtuigen. U verdiende immers tijdens het laagseizoen 1500 dollar per maand, tijdens het hoogseizoen keerde u zichzelf maandelijks tot wel 3000 dollar uit (CGVS, p. 8-9). Dat u dus niet over voldoende geld zou beschikken om het land sneller te verlaten, is weinig ernstig te noemen. Indien u werkelijk voor uw leven diende te vrezen, dan is het betrekkelijk weinig aannemelijk dat u dermate lang zou wachten om uw land te ontvluchten. Uw bijkomende verklaringen, namelijk dat u tijd nodig had om uw werkmachines te verkopen en dit geruime tijd in beslag nam, biedt evenmin afdoende versoening (CGVS, p. 13).

Daarbij dient te worden vastgesteld dat u in wezen steeds een zeer normaal leven hebt geleefd in El Salvador nadat u in 2008 en 2009, tien jaar voor uw vertrek uit het land, even te maken kreeg met pogingen tot afpersing (CGVS, p. 14-15). Nergens uit uw verklaringen komen enige indicaties naar voren dat u in uw land van herkomst voor uw leven vreesde, uw firma niet kon laten draaien of dat u problemen kende met de bendes. Zoals reeds gezegd, de pogingen tot afpersingen die zich voordeden nabij uw werkplaats en waarbij u nooit een bedrag betaalde aan de afpersers (CGVS, p. 21, p. 23), vonden ruim tien jaar voor uw vertrek plaats. Deze problemen kunnen bijgevolg bezwaarlijk als actueel beschouwd worden. Na 2009 heeft u overigens nooit meer te maken gekregen met dreigende telefoontjes, nooit bent u rechtstreeks persoonlijk bedreigd geweest door een bendelid (CGVS, p. 22-23). Nadat u besloot om uw bedrijf van locatie te veranderen, op die tweede locatie bleef u vervolgens tot in 2019 actief, kreeg u bovendien nooit meer te maken met enige vorm van afpersing of met de bendes in het algemeen (CGVS, p. 9, p. 24, p. 27). De vermeende bendeaanval die u situeert in 2016, die u niet in verband brengt met de voorgenoemde pogingen tot afpersing, kan immers niet als geloofwaardig bestempeld worden (zie infra). Bijgevolg zijn er werkelijk geen aanwijzingen dat er in El Salvador ook maar iemand u zou willen treffen of het op u gemunt zou hebben. Dat u beweert na deze pogingen tot afpersing in de laatste jaren voor uw vertrek quasi ondergedoken zou hebben geleefd en bijvoorbeeld andere personen de leveringen van uw bedrijf zou hebben laten uitvoeren (CGVS, p. 15), kan allerm minst overtuigen. U bleef immers onafgebroken tot in september 2019 aan de leiding van hetzelfde bedrijf, dat zich tien jaar lang op dezelfde locatie bevond en in wezen normaal functioneerde (CGVS, p. 9). Daarbij boden nieuwe werkrachten zich klaarblijkelijk gewoon spontaan aan bij het bedrijf en was dit voor u een gangbare aanwervingsprocedure, uw personeelsbestand varieerde geregeld (CGVS, p. 8). Daarenboven bestaan er visitekaartjes met daarop de naam van het bedrijf, uw naam, het adres van het bedrijf, het telefoonnummer en ook nog een gsm-nummer (CGVS, p. 8; zie document 6 in de groene fardes van het administratief dossier). De dagelijkse routine die u aanhield nadat uw gezinsleden reeds uit El Salvador waren vertrokken, is evenmin onopvallend te noemen. Zo ging u

dagelijks naar het werk met een taxi, relatief ver van waar u woonde (CGVS, p. 9). Eenmaal op uw werk bekommerde u zich met telefoontjes naar verscheidene klanten en indien er geleverd moest worden, ging u zelf op markten en in handelszaken uw zaken innen (CGVS, p. 10). In de maanden voorafgaand aan uw vertrek verkocht u meerdere machines aan verschillende vrienden in de sector. Daarbij ging u in 2018 nog om een paspoort en begaf u zich nog naar de Salvadoraanse autoriteiten twee dagen voor uw afreis om een attest van goed gedrag en zeden te bemachtigen (CGVS, p. 13-14). U leefde met andere woorden allerminst discreet. De vaststelling dringt zich op dat indien iemand u werkelijk had willen treffen, men hiertoe in wezen reeds ruim de kans heeft gehad, in casu quod non. Er kan nog worden toegevoegd dat uw moeder momenteel nog steeds op hetzelfde adres woont in de Residencial Australia (CGVS, p. 5, p. 11). Nergens uit uw verklaringen komt naar voren dat zij ooit enige problemen zou hebben gekend, met haar en uw andere familie in El Salvador gaat alles goed (CGVS, p. 12). Bovenstaande vaststellingen brengen de geloofwaardigheid van uw beweringen als zou u ondergedoken hebben geleefd en vervolgens ook de door u opgeworpen vrees en de uw verklaringen dat u geen zaak zou kunnen uitbaten in El Salvador danig schade toe.

Daar komt bij dat de door u aangehaalde zogenaamde bendeaanval die u in mei 2016 zou hebben meegemaakt, zoals hierboven reeds al kort aangeraakt, niet geloofwaardig kan geacht worden. U weet uw verklaringen om te beginnen niet te staven met enige documentatie (CGVS, p. 27), u geraakt met andere woorden niet verder dan blote beweringen. Er dienen echter ernstige twijfels geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent, die gekenmerkt worden door merkwaardigheden en tegenstrijdigheden. Zo doet het vooreerst reeds vreemd aan dat u niet de naam kan geven van uw reisgezelschap die avond (CGVS, p. 26-27). U weet niet hoe de man heet die u moest gaan afzetten, de directe aanleiding voor de vermeende belaging. Zelfs indien u deze collega van uw vriend werkelijk pas die avond had leren kennen, dan nog doet het de wenkbrauwen fronsen dat u niet op de hoogte bent van zijn naam. Evenzeer roept het enige verbazing op dat u niet kan zeggen welke bende u juist zou hebben aangevallen. U zou twee uur lang door meerdere leden van een bende zijn vastgehouden en tatoeages hebben kunnen onderscheiden, maar niet de naam van de bende hebben herkend (CGVS, p. 25). Dat geharde bendeleden u bovendien zo lang zouden vasthouden in afwachting of uw vriend en uw collega zich spontaan bij hen zouden komen aanbieden, terwijl deze zouden hebben geweten dat ze dan zouden worden gedood, lijkt tevens weinig aannemelijk. Evenmin bevorderlijk voor uw geloofwaardigheid is dat u aanvankelijk spreekt over vijf of zes bendeleden die u zouden hebben aangevallen (CGVS, p. 16), om dan later aan te geven dat u door zeven bendeleden zou zijn belaagd (CGVS, p. 26). Uw geloofwaardigheid komt op de helling te staan.

Vervolgens doet het behoorlijk de wenkbrauwen fronsen dat uw verklaringen in wezen allerminst coherent zijn met de verklaringen die uw echtgenote en zoon aflegden in het kader van hun eigen asielpcedure. U geeft initieel aan dat u na de vermeende bendeaanval het incident zou hebben verteld aan uw vriend, die toen betrokken zou zijn geweest, uw moeder en uw vrouw (CGVS, p. 27-28). U zou hen echter geen details hebben verteld. Hoe dan ook doet het verwonderen dat uw vrouw noch in haar schriftelijke verklaring, noch tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft vermeld dat u het slachtoffer zou zijn geweest van een bende. Daarbij zou u de dag na de zogenaamde aanval uw zoon hierover hebben ingelicht, maar u zou hem enkel hebben verteld dat u slagen zou hebben gekregen van bendeleden, niets meer en niets minder. U zou pas verdere toelichting hebben gegeven nadat u reeds in België was aangekomen om hem niet bang te maken (CGVS, p. 28). De enige personen die tot op heden op de hoogte zouden zijn van de werkelijke details zouden uw vriend en uzelf zijn. Vanuit die optiek verbaast het dat uw zoon tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat plaatsvond op 27 september 2018, dus meer dan een jaar voor uw vertrek uit El Salvador, aanzienlijk gedetailleerd kan vertellen over wat u zou hebben meegemaakt en de context errond (zie notities persoonlijk onderhoud p. 7 van uw zoon in de blauwe farde van het administratief dossier). Het doet nog meer verbazen dat uw verklaringen en die van uw zoon werkelijk fundamenteel tegenstrijdig zijn. Zo vertelde uw zoon dat u zou zijn aangevallen toen u tijdens uw werk producten zou zijn gaan leveren, terwijl u beweert dat de feiten zich zouden hebben afgespeeld toen u 's avonds op weg terug naar huis was na een voetbalmatch (CGVS, p. 16). Uw zoon verklaarde verder dat de bendeleden uw identiteitskaart zouden hebben opgevraagd, maar dat u de bendeleden zou hebben gezegd dat u deze niet bij zich had. U beweert daarentegen dat de bendeleden zonder meer uw identiteitskaart zouden hebben gecontroleerd en dat ze daardoor zouden weten hebben dat u niet uit desbetreffende wijk afkomstig was (CGVS, p. 16-17, p. 25). Wanneer u wordt geconfronteerd met het gegeven dat uw zoon vrij uitgebreid kan vertellen over de vermeende bendeaanval ondanks dat u hem op het ogenblik van zijn verklaringen eigenlijk niets meer zou hebben gezegd dan dat u geslagen zou zijn geweest, en dat deze verklaringen afwijken van de uwe, beweert u in eerste instantie dat u uw zoon niet zou hebben gezegd dat u naar een voetbalwedstrijd zou zijn gaan kijken om geen slecht voorbeeld te stellen (CGVS, p. 29). Dit kan niet

overtuigen en biedt geen verschoning voor bovenvermelde tegenstrijdigheid. Vervolgens beweert u dat u de details hier in België aan uw familie zou hebben uitgelegd, hetgeen wederom niet strookt met uw eerdere beweringen, zijnde dat niemand buiten u en uw vriend de details van het vermeende gebeuren zouden weten. Meteen daarop stelt u uw verklaringen nogmaals bij en beweert u dat u telefonisch met uw zoon zou hebben besproken wat u tijdens uw gehoor in België zou zeggen toen u zich nog in El Salvador bevond en dat u dit aan uw zoon zou hebben verteld omdat het misschien voor hem ook nuttig zou kunnen blijken (CGVS, p. 29). Dit biedt echter wederom geen verklaring voor het gegeven dat uw zoon reeds in september 2018 een heel verhaal over uw vermeende belaging ophing tegenover het CGVS terwijl u pas in januari 2019 de beslissing zou hebben genomen om uit El Salvador te vertrekken. U geeft bovendien zelf te kennen dat u op het moment waarop Bryan gehoord werd op het CGVS er nog niet aan dacht om naar België te komen (CGVS, p. 30). Daaropvolgend haalt u dan weer aan dat u uw zoon niet alles zou hebben verteld (CGVS, p. 30), meteen daarna geeft u plots te kennen dat u hem wel zaken zou hebben uitgelegd toen uw zoon u vertelde dat hij in België op persoonlijk onderhoud moest komen. Niet veel later bent u echter wederom tegenstrijdig en beweert u dat niemand op de hoogte zou zijn van het bestaan van uw problemen, zelfs uw vrouw en uw zoon niet (CGVS, p. 31), om vervolgens dan weer toe te voegen dat u het wel aan u zoon zou hebben verteld. Uw verklaringen raken kant noch wal en doen een bijzonder ongeloofwaardig karakter vermoeden. Dat iedereen een eigen verhaal heeft en het voor iedereen individueel is (CGVS, p. 29), kan net zo min verschoning bieden voor dergelijk uiteenlopende verklaringen. Het hoeft weinig verder betoog dat het geheel aan bovenstaande elementen verhinderen om enig geloof te hechten aan de door u voorgewende bendeaanval die u zou hebben meegemaakt.

Met betrekking tot het gegeven dat de neef van uw vrouw op nieuwjaar 2015 om het leven werd gebracht, moet worden opgemerkt dat dit feit op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen wat u betreft. Uw loutere verwijzingen naar dit gebeuren en uw vermelding dat u het slachtoffer en de verdachten kent (CGVS, p. 16, p. 20-21, p. 28), volstaan immers niet om aan te tonen dat er voor wat u betreft werkelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat in uw land van herkomst. Dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Er dient immers te worden benadrukt dat u in El Salvador nooit enige persoonlijke problemen heeft gekend ingevolge deze moord en de daaropvolgende ontwikkelingen (CGVS, p. 28). U woonde na deze gebeurtenis nog vele jaren in de hoofdstad, zoals hierboven reeds aangehaald overigens allerm minst onopvallend of ondergedoken, en heeft in wezen nooit enige persoonlijke consequenties gemerkt ingevolge het gewelddadige overlijden van deze neef. Daar komt bij dat u zich in wezen niet eens de juiste volledige naam van deze neef van uw vrouw kan herinneren (CGVS, p. 20), hij heette Ronald Eduardo Aguilar Lopez, hetgeen weinig verwantschap met het slachtoffer kan doen vermoeden. Aldus kan ook in deze geen vrees of reëel risico op ernstige schade in uw hoofde worden afgeleid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van

herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het feit dat er in hoofde van uw echtgenote (...) en jullie zoon (...) in 2018 in België werd beslist tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, dient het CGVS eerst en vooral te benadrukken dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Ieder verzoek om internationale bescherming dient aldus individueel te worden beoordeeld. Het gegeven dat uw gezinsleden in het licht van het toenmalige beleid van het CGVS werden erkend als vluchteling doet niets af aan de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming. Ook heeft de asielpcedure niet als doel om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of er sprake is van een nood aan internationale bescherming, casu quod non. Voor alle andere procedures die geen uitstaans hebben met de nood aan internationale bescherming dient u zich te wenden tot de geijkte kanalen bij Dienst Vreemdelingenzaken.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar El Salvador.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en identiteitskaart neer, dient het CGVS op te werpen dat het noch uw identiteit, noch uw nationaliteit betwist. Uw visitekaartje, gelinkt aan uw bedrijf Plastimar, doet mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, zoals hierboven reeds toegelicht. De boekingsbevestiging van uw vliegtuigtickets, de kopie van uw huwelijksakte en de kopie van het document betreffende goed gedrag en zeden zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

“van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de schending van de artikels 48/4, 55/3/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het artikel 1A en 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, schending van het artikel 3 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, evenals van machtsoverschrijding”

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4

van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Verzoekende partij vordert in hoofddorde de nietigheid van de bestreden beslissing omwille van het feit dat er tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen tolk aanwezig was, hoewel verzoekende partij conform artikel 51/4 aangegeven hadden de bijstand van een tolk te wensen. Verzoekende partij acht hierdoor artikelen 10 en 13 van de Procedurerichtlijn geschonden, aangezien de administratief assistent van de Dienst Vreemdelingenzaken niet de hoedanigheid van tolk heeft. Wegens het belang van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoekende partij er de waarborgen van artikel 13 van de Procedurerichtlijn te moeten krijgen en werd er volgens haar een procedurele onregelmatigheid begaan die van cruciale aard is voor het verdere verloop van de procedure tot de beoordeling van haar verzoek. Verzoekende partij stelt geschonden te zijn in haar hoorrecht en het beginsel van de gelijkheid der wapens. Vervolgens wijst verzoekende partij op de taalwet, stelt zij dat artikel 43 van deze wet de diensten onderverdeelt in drie taalrollen, waarop ambtenaren worden ingeschreven na hun taalkennis op officiële wijze te hebben aangetoond, en dat de administratief assistent niet over de bevoegdheid beschikte om een interview in het Spaans af te leggen. Hierna wijst verzoekende partij erop dat artikel 58 van de taalwet voorziet in de nietigheid van alle administratieve handelingen die strijdig zijn met deze wettekst, en dat de taalwet de openbare orde raakt. Verzoekende partij concludeert dat, gezien de tegenstrijdigheid met de openbare orde, de beslissing dient te worden vernietigd.

Vooreerst blijkt dat de proceduretaal het Nederlands is en dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat het bestuur het Nederlands moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissingen. Alle verklaringen van verzoekende partij werden in het Nederlands genoteerd en de bestreden beslissing is eveneens in het Nederlands opgesteld, wat in overeenstemming is met hetgeen artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Verzoekende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden doordat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Deze bepaling verhindert immers niet dat de interviewer zich uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoekende partij brengt overigens geen concrete elementen aan om aan te tonen dat de betrokken ambtenaar het Spaans niet of onvoldoende zou beheersen, doch blijven steken in hypothetische opwerpingen. Uit de neerslag van het interview van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken, met name de "*verklaring DVZ*" en de "*vragenlijst CGVS*", blijkt niet dat verzoekende partij er bezwaar tegen maakte dat zij zonder tolk werd geïnterviewd, of dat er enig vertaalprobleem was. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekende partij gevraagd naar het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4) en verklaarde zij dat alles goed was verlopen. Verzoekende partij haalde geen enkel probleem of nadeel aan dat zij zou hebben geleden door de afwezigheid van een tolk, en evenmin vermeldt zij in het verzoekschrift concrete gevolgen die het ontbreken van een tolk voor haar zou hebben gehad. Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier verwezen wordt naar de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zij verder ook niet aangeeft op welke manier het gegeven dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Spaans verliep een invloed heeft gehad op de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij de schending van artikel 10 en artikel 13 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 aanvoert, wijst de Raad er op dat deze richtlijn werd ingetrokken door Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), zodat zij de schending ervan niet dienstig kan aanvoeren. Uit de elementen van het dossier blijkt verder dat verzoekende partij het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken in haar moedertaal kon voeren en dat de communicatie met de dossierbehandelaar goed verliep. Dat de taalwet geschonden zou zijn, kan evenmin worden aangenomen, daar er geen verplichting is voor ambtenaren om zich enkel uit te drukken in de taal van hun taalrol of enkel de taal van hun taalrol te gebruiken (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk enigszins benadeeld te zijn geweest door het feit dat het personeelslid bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar in het Spaans hoorde zonder tussenkomst van een tolk, laat staan dat hierdoor haar verzoek om internationale bescherming niet correct beoordeeld werd.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partij niet als vluchteling erkennen noch subsidiaire bescherming toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“De door u ingeroepen problemen blijken onvermengd crimineel van aard te zijn geweest. U haalt zelf geen enkele aan de Vluchtelingenconventie gelinkte reden aan waarom u in het bijzonder zou worden geïdiseerd in El Salvador, aangezien u niet over een specifiek profiel beschikt waarom u om andere dan geldelijke redenen zou worden geïdiseerd. U was nooit lid of sympathisant van een politieke partij of een andere groepering (CGVS, p. 7). De door u ingeroepen feiten vallen dan ook buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie van Genève. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2 onder b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Hierbij dient het CGVS echter vast te stellen dat u geenszins uw vrees als zou u in El Salvador om het leven komen aannemelijk kan maken. Er dient te worden benadrukt dat het CGVS wat u betreft geenszins een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan vaststellen ingevolge de door u gestelde pogingen tot afpersing die plaatsvonden in 2008 en 2009, de moord op de neef van uw vrouw in 2015 en de vermeende aanval door bendeleden die u in mei 2016 zou hebben meegemaakt. Daarbij dient te worden aangehaald dat uw verklaringen omtrent de zogenaamde bendeaanval die zich zou hebben voorgedaan in mei 2016, verschillende doorslaggevende elementen bevatten die de geloofwaardigheid van deze asielmotieven ernstig op de helling doen komen te staan. Bijgevolg kan er wat u betreft geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden afgeleid. Evenmin ziet het CGVS enige pertinente reden om aan te nemen dat u in El Salvador geen eigen zaak zou kunnen houden.

Er dienen immers serieuze vraagtekens geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven vrees dat u in El Salvador om het leven zou komen, uw vrees voor de bendes en uw vrees dat u er geen zaak zou kunnen uitbaten. Om te beginnen wordt de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees alreeds danig ondermijnd door de vaststelling dat u niet samen met uw vrouw of zoon het land hebt verlaten, maar na hun vertrek respectievelijk nog twee en anderhalf jaar in El Salvador bleef wonen op hetzelfde adres bij uw moeder. Daar woonde u reeds onafgebroken sinds 2016 (CGVS, p. 5). Hoewel u zich vervolgens door uw gezinsleden in België liet overtuigen om hen te komen vervoegen in januari 2019 (CGVS, p. 13, p. 18), wachtte u alsnog bijna een jaar alvorens effectief het land te verlaten. Dit getuigt niet bepaald van een ernstige vrees of reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dat u niet samen met uw vrouw en zoon El Salvador kon verlaten omdat u daar niet genoeg geld voor zou hebben gehad, kan niet overtuigen. U verdiende immers tijdens het laagseizoen 1500 dollar per maand, tijdens het hoogseizoen keerde u zichzelf maandelijks tot wel 3000 dollar uit (CGVS, p. 8-9). Dat u dus niet over voldoende geld zou beschikken om het land sneller te verlaten, is weinig ernstig te noemen. Indien u werkelijk voor uw leven diende te vrezen, dan is het betrekkelijk weinig aannemelijk dat u dermate lang zou wachten om uw land te ontvluchten. Uw bijkomende verklaringen, namelijk dat u tijd nodig had om uw werkmachines te verkopen en dit geruime tijd in beslag nam, biedt evenmin afdoende verschoning (CGVS, p. 13).

Daarbij dient te worden vastgesteld dat u in wezen steeds een zeer normaal leven hebt geleefd in El Salvador nadat u in 2008 en 2009, tien jaar voor uw vertrek uit het land, even te maken kreeg met pogingen tot afpersing (CGVS, p. 14-15). Nergens uit uw verklaringen komen enige indicaties naar voren dat u in uw land van herkomst voor uw leven vreesde, uw firma niet kon laten draaien of dat u problemen kende met de bendes. Zoals reeds gezegd, de pogingen tot afpersingen die zich voordeden nabij uw werkplaats en waarbij u nooit een bedrag betaalde aan de afpersers (CGVS, p. 21, p. 23), vonden ruim tien jaar voor uw vertrek plaats. Deze problemen kunnen bijgevolg bezwaarlijk als actueel beschouwd worden. Na 2009 heeft u overigens nooit meer te maken gekregen met dreigende telefoontjes, nooit bent u rechtstreeks persoonlijk bedreigd geweest door een bendelid (CGVS, p. 22-23). Nadat u besloot om uw bedrijf van locatie te veranderen, op die tweede locatie bleef u vervolgens tot in 2019 actief, kreeg u bovendien nooit meer te maken met enige vorm van afpersing of met de bendes in het algemeen (CGVS, p. 9, p. 24, p. 27). De vermeende bendeaanval die u situeert in 2016, die u niet in verband brengt met de voorgenoemde pogingen tot afpersing, kan immers niet als geloofwaardig bestempeld worden (zie infra). Bijgevolg zijn er werkelijk geen aanwijzingen dat er in El Salvador ook maar iemand u zou willen treffen of het op u gemunt zou hebben. Dat u beweert na deze pogingen tot afpersing in de laatste jaren voor uw vertrek quasi ondergedoken zou hebben geleefd en bijvoorbeeld andere personen de leveringen van uw bedrijf zou hebben laten uitvoeren (CGVS, p. 15),

kan allerm minst overtuigen. U bleef immers onafgebroken tot in september 2019 aan de leiding van hetzelfde bedrijf, dat zich tien jaar lang op dezelfde locatie bevond en in wezen normaal functioneerde (CGVS, p. 9). Daarbij boden nieuwe werkrachten zich klaarblijkelijk gewoon spontaan aan bij het bedrijf en was dit voor u een gangbare aanwervingsprocedure, uw personeelsbestand varieerde geregeld (CGVS, p. 8). Daarenboven bestaan er visitekaartjes met daarop de naam van het bedrijf, uw naam, het adres van het bedrijf, het telefoonnummer en ook nog een gsm-nummer (CGVS, p. 8; zie document 6 in de groene fard e van het administratief dossier). De dagelijkse routine die u aanhield nadat uw gezinsleden reeds uit El Salvador waren vertrokken, is evenmin onopvallend te noemen. Zo ging u dagelijks naar het werk met een taxi, relatief ver van waar u woonde (CGVS, p. 9). Eenmaal op uw werk bekommerde u zich met telefoontjes naar verscheidene klanten en indien er geleverd moest worden, ging u zelf op markten en in handelszaken uw zaken innen (CGVS, p. 10). In de maanden voorafgaand aan uw vertrek verkocht u meerdere machines aan verschillende vrienden in de sector. Daarbij ging u in 2018 nog om een paspoort en begaf u zich nog naar de Salvadoraanse autoriteiten twee dagen voor uw afreis om een attest van goed gedrag en zeden te bemachtigen (CGVS, p. 13-14). U leefde met andere woorden allerm inst discreet. De vaststelling dringt zich op dat indien iemand u werkelijk had willen treffen, men hiertoe in wezen reeds ruim de kans heeft gehad, in casu quod non. Er kan nog worden toegevoegd dat uw moeder momenteel nog steeds op hetzelfde adres woont in de Residencial Australia (CGVS, p. 5, p. 11). Nergens uit uw verklaringen komt naar voren dat zij ooit enige problemen zou hebben gekend, met haar en uw andere familie in El Salvador gaat alles goed (CGVS, p. 12). Bovenstaande vaststellingen brengen de geloofwaardigheid van uw beweringen als zou u ondergedoken hebben geleefd en vervolgens ook de door u opgeworpen vrees en de uw verklaringen dat u geen zaak zou kunnen uitbaten in El Salvador danig schade toe.

Daar komt bij dat de door u aangehaalde zogenaamde bendeaanval die u in mei 2016 zou hebben meegemaakt, zoals hierboven reeds al kort aangeraakt, niet geloofwaardig kan geacht worden. U weet uw verklaringen om te beginnen niet te staven met enige documentatie (CGVS, p. 27), u geraakt met andere woorden niet verder dan blote beweringen. Er dienen echter ernstige twijfels geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent, die gekenmerkt worden door merkwaardigheden en tegenstrijdigheden. Zo doet het vooreerst reeds vreemd aan dat u niet de naam kan geven van uw reisgezelschap die avond (CGVS, p. 26-27). U weet niet hoe de man heet die u moest gaan afzetten, de directe aanleiding voor de vermeende belaging. Zelfs indien u deze collega van uw vriend werkelijk pas die avond had leren kennen, dan nog doet het de wenkbrauwen fronsen dat u niet op de hoogte bent van zijn naam. Evenzeer roept het enige verbazing op dat u niet kan zeggen welke bende u juist zou hebben aangevallen. U zou twee uur lang door meerdere leden van een bende zijn vastgehouden en tatoeages hebben kunnen onderscheiden, maar niet de naam van de bende hebben herkend (CGVS, p. 25). Dat geharde bendeleden u bovendien zo lang zouden vasthouden in afwachting of uw vriend en uw collega zich spontaan bij hen zouden komen aanbieden, terwijl deze zouden hebben geweten dat ze dan zouden worden gedood, lijkt tevens weinig aannemelijk. Evenmin bevorderlijk voor uw geloofwaardigheid is dat u aanvankelijk spreekt over vijf of zes bendeleden die u zouden hebben aangevallen (CGVS, p. 16), om dan later aan te geven dat u door zeven bendeleden zou zijn belaagd (CGVS, p. 26). Uw geloofwaardigheid komt op de helling te staan.

Vervolgens doet het behoorlijk de wenkbrauwen fronsen dat uw verklaringen in wezen allerm inst coherent zijn met de verklaringen die uw echtgenote en zoon aflegden in het kader van hun eigen asielp procedure. U geeft initieel aan dat u na de vermeende bendeaanval het incident zou hebben verteld aan uw vriend, die toen betrokken zou zijn geweest, uw moeder en uw vrouw (CGVS, p. 27-28). U zou hen echter geen details hebben verteld. Hoe dan ook doet het verwonderen dat uw vrouw noch in haar schriftelijke verklaring, noch tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft vermeld dat u het slachtoffer zou zijn geweest van een bende. Daarbij zou u de dag na de zogenaamde aanval uw zoon hierover hebben ingelicht, maar u zou hem enkel hebben verteld dat u slagen zou hebben gekregen van bendeleden, niets meer en niets minder. U zou pas verdere toelichting hebben gegeven nadat u reeds in België was aangekomen om hem niet bang te maken (CGVS, p. 28). De enige personen die tot op heden op de hoogte zouden zijn van de werkelijke details zouden uw vriend en uzelf zijn. Vanuit die optiek verbaast het dat uw zoon tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat plaatsvond op 27 september 2018, dus meer dan een jaar voor uw vertrek uit El Salvador, aanzienlijk gedetailleerd kan vertellen over wat u zou hebben meegemaakt en de context errond (zie notities persoonlijk onderhoud p. 7 van uw zoon in de blauwe fard e van het administratief dossier). Het doet nog meer verbazen dat uw verklaringen en die van uw zoon werkelijk fundamenteel tegenstrijdig zijn. Zo vertelde uw zoon dat u zou zijn aangevallen toen u tijdens uw werk producten zou zijn gaan leveren, terwijl u beweert dat de feiten zich zouden hebben afgespeeld toen u 's avonds op weg terug naar huis was na een voetbalmatch (CGVS, p. 16). Uw zoon verklaarde verder dat de bendeleden uw identiteitskaart zouden hebben

opgevraagd, maar dat u de benedeleden zou hebben gezegd dat u deze niet bij zich had. U beweert daarentegen dat de benedeleden zonder meer uw identiteitskaart zouden hebben gecontroleerd en dat ze daardoor zouden geweten hebben dat u niet uit desbetreffende wijk afkomstig was (CGVS, p. 16-17, p. 25). Wanneer u wordt geconfronteerd met het gegeven dat uw zoon vrij uitgebreid kan vertellen over de vermeende bendeaanval ondanks dat u hem op het ogenblik van zijn verklaringen eigenlijk niets meer zou hebben gezegd dan dat u geslagen zou zijn geweest, en dat deze verklaringen afwijken van de uwe, beweert u in eerste instantie dat u uw zoon niet zou hebben gezegd dat u naar een voetbalwedstrijd zou zijn gaan kijken om geen slecht voorbeeld te stellen (CGVS, p. 29). Dit kan niet overtuigen en biedt geen verschoning voor bovenvermelde tegenstrijdigheid. Vervolgens beweert u dat u de details hier in België aan uw familie zou hebben uitgelegd, hetgeen wederom niet strookt met uw eerdere beweringen, zijnde dat niemand buiten u en uw vriend de details van het vermeende gebeuren zouden weten. Meteen daarop stelt u uw verklaringen nogmaals bij en beweert u dat u telefonisch met uw zoon zou hebben besproken wat u tijdens uw gehoor in België zou zeggen toen u zich nog in El Salvador bevond en dat u dit aan uw zoon zou hebben verteld omdat het misschien voor hem ook nuttig zou kunnen blijken (CGVS, p. 29). Dit biedt echter wederom geen verklaring voor het gegeven dat uw zoon reeds in september 2018 een heel verhaal over uw vermeende belaging ophing tegenover het CGVS terwijl u pas in januari 2019 de beslissing zou hebben genomen om uit El Salvador te vertrekken. U geeft bovendien zelf te kennen dat u op het moment waarop Bryan gehoord werd op het CGVS er nog niet aan dacht om naar België te komen (CGVS, p. 30). Daaropvolgend haalt u dan weer aan dat u uw zoon niet alles zou hebben verteld (CGVS, p. 30), meteen daarna geeft u plots te kennen dat u hem wel zaken zou hebben uitgelegd toen uw zoon u vertelde dat hij in België op persoonlijk onderhoud moest komen. Niet veel later bent u echter wederom tegenstrijdig en beweert u dat niemand op de hoogte zou zijn van het bestaan van uw problemen, zelfs uw vrouw en uw zoon niet (CGVS, p. 31), om vervolgens dan weer toe te voegen dat u het wel aan u zoon zou hebben verteld. Uw verklaringen raken kant noch wal en doen een bijzonder ongeloofwaardig karakter vermoeden. Dat iedereen een eigen verhaal heeft en het voor iedereen individueel is (CGVS, p. 29), kan net zo min verschoning bieden voor dergelijk uiteenlopende verklaringen. Het hoeft weinig verder betoog dat het geheel aan bovenstaande elementen verhinderen om enig geloof te hechten aan de door u voorgewende bendeaanval die u zou hebben meegemaakt.

Met betrekking tot het gegeven dat de neef van uw vrouw op nieuwjaar 2015 om het leven werd gebracht, moet worden opgemerkt dat dit feit op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen wat u betreft. Uw loutere verwijzingen naar dit gebeuren en uw vermelding dat u het slachtoffer en de verdachten kent (CGVS, p. 16, p. 20-21, p. 28), volstaan immers niet om aan te tonen dat er voor wat u betreft werkelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat in uw land van herkomst. Dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Er dient immers te worden benadrukt dat u in El Salvador nooit enige persoonlijke problemen heeft gekend ingevolge deze moord en de daaropvolgende ontwikkelingen (CGVS, p. 28). U woonde na deze gebeurtenis nog vele jaren in de hoofdstad, zoals hierboven reeds aangehaald overigens allerm minst onopvallend of ondergedoken, en heeft in wezen nooit enige persoonlijke consequenties gemerkt ingevolge het gewelddadige overlijden van deze neef. Daar komt bij dat u zich in wezen niet eens de juiste volledige naam van deze neef van uw vrouw kan herinneren (CGVS, p. 20), hij heette Ronald Eduardo Aguilar Lopez, hetgeen weinig verwantschap met het slachtoffer kan doen vermoeden. Aldus kan ook in deze geen vrees of reëel risico op ernstige schade in uw hoofde worden afgeleid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het feit dat er in hoofde van uw echtgenote (...) en jullie zoon (...) in 2018 in België werd beslist tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, dient het CGVS eerst en vooral te benadrukken dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Ieder verzoek om internationale bescherming dient aldus individueel te worden beoordeeld. Het gegeven dat uw gezinsleden in het licht van het toenmalige beleid van het CGVS werden erkend als vluchteling doet niets af aan de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming. Ook heeft de asielpcedure niet als doel om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of er sprake is van een nood aan internationale bescherming, casu quod non. Voor alle andere procedures die geen uitstaans hebben met de nood aan internationale bescherming dient u zich te wenden tot de geijkte kanalen bij Dienst Vreemdelingenzaken.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar El Salvador.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en identiteitskaart neer, dient het CGVS op te werpen dat het noch uw identiteit, noch uw nationaliteit betwist. Uw visitekaartje, gelinkt aan uw bedrijf Plastimar, doet mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, zoals hierboven reeds toegelicht. De boekingsbevestiging van uw vliegtuigtickets, de kopie van uw huwelijksakte en de kopie van het document betreffende goed gedrag en zeden zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet verzoekende partij individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekende partij evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

Waar verzoekende partij duidt op de omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud *“met de post COVID-19-maatregelen”* heeft plaatsgevonden in die zin dat *“alle sprekers in “plexiglazen dozen” worden geplaatst en dat de aanvrager van internationale bescherming is degene die zichzelf “in het midden van deze dozen” bevindt, als een soort “kermisfenomeen”* en in dit verband wijst op *“ontmenselijkende”* omstandigheden, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij zich beperkt tot een algemene kritiek doch zonder aan te tonen dat deze omstandigheden een invloed hebben gehad op het afleggen van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij noch haar raadsman, die haar bijstond tijdens dit onderhoud, hebben hier noch bij aanvang van het persoonlijk onderhoud noch bij het afsluiten ervan opmerkingen over gemaakt en te kennen gegeven dat zij hierdoor niet bij machte zou zijn haar vluchtmotieven kenbaar te maken en consistente verklaringen

desbetreffend af te leggen. Verzoekende partij gaat er tevens aan voorbij dat het spreken achter plexiglas kadert in de COVID-19 beschermingsmaatregelen en een methodiek is die in meerdere publieke ruimtes wordt gebruikt, waaronder tevens de terechtzittingen op de Raad. Verzoekende partij toont geheel niet aan en de Raad ziet ook niet in dat het afleggen van verklaringen achter een plexiglas onmenselijke omstandigheden zouden zijn en van enige invloed zou zijn geweest op haar verklaringen. Hoewel verzoekende partij erop wijst dat deze plexiglazen absoluut geen “*tweewegcommunicatie*” tussen de verzoekende partij en de tolk en tussen de tolk en de asielzoeker vergemakkelijken en er in een dergelijke context interpretatiefouten en/of misverstanden zijn, beperkt zij zich louter tot deze algemene en hypothetische kritiek, doch zonder *in concreto* aan te tonen welke misverstanden of interpretatiefouten er *in casu* zouden zijn gerezen en die afbreuk zouden kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij slaagt er niet in de door haar ingeroepen problemen met de bende 18 aannemelijk te maken. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat zij het niet eens is met de motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen wordt besloten, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij onderneemt hiertoe geen enkele poging, doch beperkt zich louter tot het volharden in haar verklaringen en het poneren dat zij op basis van deze problemen een gegronde vrees voor vervolging heeft, gelet op haar herkomst uit El Salvador en de aanwezigheid van de bendes in haar woonplaats. Een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon, volstaat geenszins om afbreuk te doen aan de concrete en pertinente motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij haar persoonlijke problemen niet aannemelijk maakt. Het komt aan verzoekende partij toe om deze motivering met concrete en valabele elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, doch zij blijft hier in gebreke. Een louter theoretische uiteenzetting met betrekking tot “*het voordeel van de twijfel*”, die niet is toegespitst op de elementen *in casu* is evenmin van die aard om de motieven in de bestreden beslissing te ontkrachten, noch om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoekende partij betoogt dat er geen bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is, wijst de Raad erop dat, vermits verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is.

Verzoekende partij betoogt ook nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt om door bendes te worden geïsoleerd omwille van haar eerdere problemen en haar verblijf in het buitenland.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geïsoleerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende-gerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar El Salvador.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekende partij slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde problemen met een bende niet geloofwaardig, om er een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet uit af te leiden.

Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekende partij bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat het verblijf van verzoekende partij in België voor de duur van de asielpprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekende partij bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met de bende niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van de individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekende partij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Bovendien kan er wat betreft de door verzoekende partij bijgebrachte rechtspraak nog op worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat zij niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de bijgebrachte arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoekende partij met betrekking tot haar neergelegde documenten een algemene theoretische uiteenzetting geeft en aangeeft dat niets in haar verklaringen het mogelijk maakt haar opmerkingen in twijfel te trekken en er geen tegenstrijdigheden zijn in haar verklaringen *“die coherent en gelijk zijn aan de documenten”*, gaat zij volstrekt voorbij aan de specifieke en pertinente vaststellingen met betrekking tot de neergelegde documenten die voor de duidelijkheid hier worden herhaald:

“Bijgevolg zijn er werkelijk geen aanwijzingen dat er in El Salvador ook maar iemand u zou willen treffen of het op u gemunt zou hebben. Dat u beweert na deze pogingen tot afpersing in de laatste jaren voor uw vertrek quasi ondergedoken zou hebben geleefd en bijvoorbeeld andere personen de leveringen van uw bedrijf zou hebben laten uitvoeren (CGVS, p. 15), kan allerminst overtuigen. U bleef immers onafgebroken tot in september 2019 aan de leiding van hetzelfde bedrijf, dat zich tien jaar lang op dezelfde locatie bevond en in wezen normaal functioneerde (CGVS, p. 9). Daarbij boden nieuwe

werkkrachten zich klaarblijkelijk gewoon spontaan aan bij het bedrijf en was dit voor u een gangbare aanwervingsprocedure, uw personeelsbestand varieerde geregeld (CGVS, p. 8). Daarenboven bestaan er visitekaartjes met daarop de naam van het bedrijf, uw naam, het adres van het bedrijf, het telefoonnummer en ook nog een gsm-nummer (CGVS, p. 8; zie document 6 in de groene farde van het administratief dossier). De dagelijkse routine die u aanhield nadat uw gezinsleden reeds uit El Salvador waren vertrokken, is evenmin onopvallend te noemen. Zo ging u dagelijks naar het werk met een taxi, relatief ver van waar u woonde (CGVS, p. 9). Eenmaal op uw werk bekommerde u zich met telefoontjes naar verscheidene klanten en indien er geleverd moest worden, ging u zelf op markten en in handelszaken uw zaken innen (CGVS, p. 10). In de maanden voorafgaand aan uw vertrek verkocht u meerdere machines aan verschillende vrienden in de sector. Daarbij ging u in 2018 nog om een paspoort en begaf u zich nog naar de Salvadoraanse autoriteiten twee dagen voor uw afreis om een attest van goed gedrag en zeden te bemachtigen (CGVS, p. 13-14). U leefde met andere woorden allermint discreet. De vaststelling dringt zich op dat indien iemand u werkelijk had willen treffen, men hiertoe in wezen reeds ruim de kans heeft gehad, in casu quod non. Er kan nog worden toegevoegd dat uw moeder momenteel nog steeds op hetzelfde adres woont in de Residencial Australia (CGVS, p. 5, p. 11). Nergens uit uw verklaringen komt naar voren dat zij ooit enige problemen zou hebben gekend, met haar en uw andere familie in El Salvador gaat alles goed (CGVS, p. 12). Bovenstaande vaststellingen brengen de geloofwaardigheid van uw beweringen als zou u ondergedoken hebben geleefd en vervolgens ook de door u opgeworpen vrees en de uw verklaringen dat u geen zaak zou kunnen uitbaten in El Salvador danig schade toe.

(...)

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en identiteitskaart neer, dient het CGVS op te werpen dat het noch uw identiteit, noch uw nationaliteit betwist. Uw visitekaartje, gelinkt aan uw bedrijf Plastimar, doet mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, zoals hierboven reeds toegelicht. De boekingsbevestiging van uw vliegtuigtickets, de kopie van uw huwelijksakte en de kopie van het document betreffende goed gedrag en zeden zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.”

De kritiek die verzoekende partij onder verwijzing naar de “Nansen Note – 2018/03” uit op de rechtspraak van de Nederlandstalige kamers van de Raad met betrekking tot de beoordeling van documenten is *in casu* niet dienstig. Uit het voorgaande blijkt dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd ter staving van zijn persoonlijk relaas werden onderzocht en niet eenvoudigweg terzijde werden geschoven omwille van zijn ongeloofwaardige verklaringen. Verzoeker uit geen kritiek op de inhoudelijke bespreking van deze documenten, zodat de Raad zich hierbij aansluit.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing van verzoekende partij ter zake is dan ook niet dienstig.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ dan wel “sociale groep”, valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partij bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geïsoleerd.

2.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij hekelt dat de COI Focus van 12 oktober 2020 en de UNHCR Guidelines van maart 2016 niet zijn gevoegd aan het administratief dossier, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar deze bronnen maar ook naar de “COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021, alsook naar de vindplaats ervan, door het meedelen van de relevante internetlinks. De Raad ziet niet in hoe het loutere feit dat de rapporten niet fysiek bij het administratief dossier werden gevoegd, verzoekende partij heeft belemmerd deze te consulteren aan de hand van de vermelde internetlinks. Deze vaststelling klemt des te meer nu verzoekende partij bij het verzoekschrift zelf de UNHCR guidelines voegt, zodat zij niet kan voorhouden hiervan geen kennis te hebben. Verzoekende partij verwijst overigens in de voetnoten van het verzoekschrift zelf naar een aantal internetlinks, waaronder deze van de UNHCR guidelines. Aldus maakt zij niet aannemelijk dat zij niet in staat is om de internetlinks die in de bestreden beslissing worden vermeld, te consulteren noch maakt zij aannemelijk dat deze internetlinks niet langer consulteerbaar zijn. Een mogelijke schending van de rechten van de verdediging blijkt dan ook niet.

2.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens

dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partij is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekende partij brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

In zoverre verzoekende partij meent dat zij door de huidige coronacrisis bij een terugkeer naar El Salvador een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit element niet relevant is aangezien er geen sprake is van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF